

Obrazy ofiary Jezusa

Mój sprawiedliwy sługa

*„Za mękę swojej duszy ujrzy światło i jego poznaniem się nasyci. Sprawiedliwy mój sługa wielu usprawiedliwi i sam ich winy poniesie” —
Izaj. 53:11.*

Wiele szczegółów z życia Mesjasza zostało prorocznie zapowiedzianych w Pismach Hebrajskich. Interującym pytaniem w związku z tym jest to, jak wiele Jezus wiedział o swojej ofiarnej śmierci, zanim ona nastąpiła. Jego doskonała znajomość Pism Hebrajskich sugeruje, że to właśnie z nich czerpał wiedzę na temat tego, co miało Go spotkać. Nie oznacza to, że należy umniejszać znaczenie nadprzyrodzonego objawienia. Jednak, biorąc pod uwagę niezliczone prorocze szczegóły, które były Mu znane, nie możemy wątpić, że wiedział, czego się spodziewać, i był przygotowany, by stawić czoła każdemu doświadczeniu.

Poniżej znajduje się krótkie zestawienie tego, co Jezus mógł wiedzieć o swojej ofierze aż do momentu śmierci, oraz źródła tej wiedzy.

Jezus rozumiał, że Bożym zamysłem od samego początku było Jego przyjście na ziemię, by cierpieć i umrzeć:

- Obj. 13:8: „I oddadzą mu pokłon wszyscy mieszkańcy ziemi, każdy, którego imię nie jest od założenia świata zapisane w księdze żywota Baranka, który został zabity”.
- 1 Piotra 1:19-20: „Lecz drogą krwią Chrystusa, jako baranka niewinnego i nieskalanego. Wprawdzie był On na to przeznaczony już **przed założeniem świata**, ale objawiony został dopiero w czasach ostatnich ze względu na was”.
- Efezj. 1:4: „W nim bowiem wybrał nas **przed założeniem świata**, abyśmy byli święci i nienaganni przed obliczem jego; w miłości”.
- Dzieje Ap. 3:18: „Bóg zaś wypełnił w ten sposób to, co zapowiedział przez usta wszystkich proroków, że jego **Chrystus cierpieć będzie**”.
- Mat. 20:28: „Podobnie jak Syn Człowieczy nie przyszedł, aby mu służyło, lecz aby służył i **oddał życie swoje na okup za wielu**”.

Co Jezus wiedział o swojej śmierci

(1) Rok śmierci, na podstawie Księgi Daniela 9:25-27. „Przeto wiedz i zrozum: Odkąd objawiło się

słowo o ponownej odbudowie Jeruzalemu aż do Pomazańca-Księcia jest **siedem tygodni, w ciągu sześćdziesięciu dwu tygodni** znowu będzie odbudowane z rynkiem i rowami miejskimi; a będą to ciężkie czasy. A po sześćdziesięciu dwóch tygodniach Pomazaniec będzie zabity i nie będzie go; lud księcia, który wkroczy, zniszczy miasto i świątynię, potem nadejdzie jego koniec w powodzi i aż do końca będzie wojna i postanowione spustoszenie. I zawrze ścisłe przymierze z wieloma na jeden tydzień, **w połowie tygodnia** znie się ofiary krwawe i z pokarmów. A w świątyni stanie obraz obrzydliwości, który sprawi spustoszenie, dopóki nie nadejdzie wyznaczony kres spustoszenia”.

Słowo o odbudowie i odnowieniu Jerozolimy zostało ogłoszone w 455 roku p.n.e., jak opisano w Księdze Nehemiasza 2:1-6: „W miesiącu Nisan, w **dwudziestym** roku panowania króla Artakserksesa, usługując mu jako podczasz, wziąłem wino i podałem królowi, a nigdy przedtem tak źle nie wyglądałem. Wtedy król rzekł do mnie: Czemu tak źle wyglądasz? Chyba nie jesteś chory? Nic to innego, jak tylko zgryzota! A ja bardzo się przestraszyłem i rzekłem do króla: Niech król żyje wiecznie! Lecz jakże nie mam źle wyglądać, skoro miasto, gdzie są groby moich ojców, jest zburzone, a jego bramy przez ogień strawione? A król rzekł do mnie: Czego byś sobie życzył? Pomodliwszy się więc do Boga niebios, rzekłem do króla: Jeżeli odpowiada to królowi i jeżeli twój sługa znalazł łaskę w twoich oczach, to proszę, abyś mnie wysłał do Judei, do miasta, gdzie są groby moich ojców, abym je mógł odbudować. A król rzekł do mnie – królowa zaś siedziała obok niego –: Jak długo potrwa twoja podróż i kiedy powrócisz? Król zezwolił na to i wysłał mnie, a ja podałem mu termin”.

- 69 tygodni × 7 = 483 dni
- 483 dni = 483 lata
- 483 + 455 p.n.e. = 29 n.e.
- Połowa tygodnia = 3½ roku
- Jezus umiera 29 n.e. + 3½ roku = 33 n.e.

(2) Miesiąc Nisan – dzień czternasty. „Ten miesiąc będzie wam **początkiem** miesiący, będzie wam pierwszym miesiącem roku. Powiedźcie całemu zgromadzeniu Izraela, mówiąc: Dziesiątego dnia tego miesiąca weźmie sobie każdy baranka dla rodziny, baranka dla domu [...]. Ma to być baranek bez skazy, samiec jednoroczny. Może to być baranek lub koziołek. Będziecie go przechowywać do **czternastego** dnia tego miesiąca; i zabije go całe zgromadzenie zboru izraelskiego o zmierzchu” (2 Mojż. 12:2-3, 5-6).

(3) Godzina – trzecia po południu. „Między dwoma

wieczorami” (2 Mojż. 12:6, BG). Pomiędzy pierwszym wieczorem, początkiem zniżania się słońca o godz. 12:00, a drugim wieczorem, zachodem słońca o godz. 18:00 (zob. R2953).

(4) Że będzie ukrzyżowany

- 3:13: „Chrystus wykupił nas od przekleństwa zakonu, stawszy się za nas przekleństwem, gdyż napisano: Przeklęty każdy, który **zawisł na drzewie**”.
- Jan 3:14: „I jak Mojżesz wywyższył węza na pustyni, tak musi być **wywyższony** Syn Człowieczy”.
- Jan 12:32-33: „A gdy Ja będę **wywyższony** ponad ziemię, wszystkich do siebie pociągnę. A to powiedział, by zaznaczyć, jaką śmiercią umrze”.

5 Mojż. 21:22-23: „A jeśli ktoś popełni grzech, pociągający za sobą wyrok śmierci, i poniesie śmierć, i ty **powiesz go na drzewie**, to nie mogą jego zwłoki pozostać na drzewie przez noc, ale mają być pochowane tego samego dnia, gdyż ten który wisi, jest przeklęty przez Boga. Nie kalaj więc ziemi, którą Pan, Bóg twój, daje ci w dziedziczne posiadanie”.

W starożytnym Izraelu ustalonym sposobem wykonywania wyroku śmierci na przestępcach było ukamienowanie. W przypadku szczególnie ohydnych zbrodni skazany najpierw był jednak kamienowany, a następnie wieszany na drzewie, co miało na celu zdemonstrowanie, że został przeklęty przez Boga. Powieszenie na drzewie wskazuje, że Jezus wziął na siebie przekleństwo Adama, nawet za najpodlejszych przestępców. Ponadto powieszenie na drzewie oznaczało, że dana osoba została przeklęta zgodnie z Zakonem, co wskazuje, że Jezus przyjął również kłutwę Zakonu.

- 8:29: „Król Aj natomiast **wisiał na drzewie** aż do wieczora, a gdy słońce zaszło, Jozue kazał zdjąć jego zwłoki z drzewa i porzucić je u wejścia do bramy miasta. Wzniesiono nad nim wielki stos kamieni, który istnieje aż do dnia dzisiejszego”.
- 10:26: „Następnie Jozue kazał ich stracić, pozbawić życia i powiesić na pięciu drzewach. I wisieli na tych drzewach aż do wieczora”.

Ukrzyżowanie, jako forma egzekucji, zostało później rozwinięte przez Rzymian i nie istniało jeszcze w czasach Zakonu. Niemniej jednak, żyjąc pod panowaniem rzymskim, Jezus prawdopodobnie powiązał tekst z Księgi Powtórzonego Prawa z faktem, że Jego własna śmierć miała nastąpić przez ukrzyżowanie.

Kolejną zapowiedź ukrzyżowania naszego Pana można dostrzec w sposobie, w jaki arcykapłan kropił krwią ciel-

ca w Dniu Pojednania.

3 Mojż. 16:14: „Potem weźmie nieco krwi z cielca i pokropi swoim palcem ponad wiekiem **ku** wschodowi oraz **przed** wiekiem pokropi z tej krwi siedem razy swoim palcem”. Słowa „ku” i „przed” sugerują ruch pionowy i poziomy, a więc kropienie krwią w kształcie krzyża. Jeśli rzeczywiście tak jest, być może Jezus nie zwrócił na to uwagi.

(5) Że będzie cierpiał z powodu odwodnienia. 2 Mojż. 12:9: „Nie jedzcie z niego nic surowego **ani ugotowanego w wodzie**, lecz tylko upieczone na ogniu w całości: głowa razem z odnóżami i częściami środkowymi”.

Woda została wyraźnie zakazana podczas przygotowywania baranka paschalnego. W przypadku typowego ukrzyżowania ofiara doświadczała skrajnego odwodnienia. Pocenie się spowodowane bólem, obrzękiem i zapaleniem ran, a także gorączka i utrata krwi, wszystko to prowadziło do poważnego odwodnienia. Jezus ukazał to, gdy mówił z krzyża. Ewangelia Jana 19:28: „Potem Jezus, wiedząc, że się już wszystko wykonało, aby się wypełniło Pismo, powiedział: **Pragnę**”.

To samo zostało również przepowiedziane. Psalm 69:22: „Dodali żółci do pokarmu mego, a w **pragnieniu moim** napoił mnie octem”. Jest całkiem prawdopodobne, że odwodnienie było czynnikiem przyczyniającym się do Jego śmierci.

(6) Że żadna Jego kość nie zostanie złamana.

- 2 Mojż. 12:46: „W jednym i tym samym domu ma być spożyta, ani kawałka tego mięsa nie wyniesiesz z domu na zewnątrz; ani **kości** z niej nie złamiecie”.
- 4 Mojż. 9:12: „Nie zostawię z niej nic do rana, a **kości** z niej nie połamię. Obchodzić ją będą według wszystkich przepisów dotyczących Paschy”.
- Psalm 34:20: „Strzeżę wszystkich **kości** jego, Żadna z nich się nie złamie”.
- Jan 19:36: „To bowiem stało się, aby się wypełniło Pismo: **Kość** jego nie będzie złamana”.

Ofiara poranna i wieczorna

(7) Że pozostanie na krzyżu od godziny dziewiątej rano do trzeciej po południu.

Te dwie ofiary składano codziennie. Ofiarę poranną składano około godziny 9 rano, a ofiarę wieczorną o godzinie 15. 2 Mojż. 29:38-42: „A to będziesz czynił na ołtarzu: Codziennie ofiarować będziesz stale dwa roczne jagnięta: jedno jagnię ofiarujesz **rano**, a drugie jagnię ofiarujesz **przedwieczorem** [między dwoma

wieczorami]. Przy pierwszym jagnięciu także jedną dziesiątą część efy najprzedniejszej mąki pszennej, rozczynionej z ćwiercią hinu oliwy, a jako ofiarę z płynów ćwierć hinu wina. Drugie jagnię ofiarujesz przed wieczorem. Ofiarujesz je z taką samą ofiarą pokarmową i ofiarą z płynów jak rano – ku przyjemnej woni, ofiarę ognistą dla Pana. Będzie to stała ofiara całopalenia składana z pokolenia na pokolenie, przed Panem, przy wejściu do Namiotu Zgromadzenia, gdzie będę się spotykał z wami i tam rozmawiał z tobą”.

4 Mojż. 28:3-8: „I powiedz im: To jest ofiara ogniowa, którą będziecie składać dla Pana: Dwoje rocznych jagniąt bez skazy codziennie jako stałą ofiarę całopalną. Jedno jagnię przyrządzisz **rano**, drugie jagnię przyrządzisz **wieczorem** [między dwoma wieczorami], wraz z jedną dziesiątą efy przedniej mąki na ofiarę z pokarmów, zacynionej jedną czwartą hinu oliwy wytłoczonej z oliwek. Jest to stała ofiara całopalna złożona już ongiś na górze Synaj jako woń przyjemna ofiary ogniowej dla Pana. Jej ofiarą z płynów jest jedna czwarta hinu na jedno jagnię. Ofiarę z płynów wylej w miejscu świętym z **mocnego napoju**^[1] dla Pana. Drugie jagnię przyrządzisz wieczorem z taką samą ofiarą z pokarmów jak rano i z taką samą ofiarą z płynów. Przyrządzisz je jako ofiarę ogniową, woń przyjemną dla Pana”.

R2953: „Dzień był także podzielony na dwie równe części: od wschodu słońca do południa liczył się poranek, od południa aż do zachodu słońca liczył się wieczór [...]. Poranek i wieczór dzieliły się znowu na dwie różne części każdy, a to dla regulowania porannych i wieczornych ofiar i modlitw”.

„Sprawowanie ofiar i modlitw porannych było dozwolone każdego czasu, począwszy od wschodu słońca, aż do godziny trzeciej (tj. do godziny dziewiętej rano zwykłej rachuby); zaś wieczorne modlitwy i ofiary [...] każdego czasu podczas pierwszego wieczoru; wyraz hebrajski: *erew katon*, krótki, czyli mniejszy wieczór liczył się od południa, aż do dziewiętej godziny (trzeciej po południu zwykłej rachuby) a od tego czasu do zachodu słońca nazywa się po hebrajsku *erewgodol*, tj. większy wieczór. Zatem między tymi dwoma wieczorami baranek wielkanocny miał być zabity, podobnie i Jezus pozaobrazowy »Baranek Boży, który gładzi grzech świata« był zabity, jak nam mówi Pismo Święte”. Tym zwierzętom towarzyszyły następujące rzeczy:

- jedna dziesiąta mąki = 1 omer, Ciało Chrystusa^[2],
- jedna trzecia hinu oliwy z oliwek = duch święty,
- jedna trzecia hinu wina = rozweselenie serca

człowieka – radość.

Dodanie chleba i wina w sposób dramatyczny nawiązuje do chleba i wina z ustanowionej przez Pana Wieczery Pańskiej!

(8) Że jego szaty zostaną zabrane.

Psalm 22:19: „Między siebie dzielą **szaty** moje i o suknię moją los rzucają”.

Mat. 27:35 (BG): „A ukrzyżowawszy go, rozdzielili **szaty** jego, i miotali los, aby się wypełniło, co powiedziano przez proroka: Rozdzielili sobie szaty moje, a o odzienie moje los miotali”.

Istnieją również inne proroctwa, które prawdopodobnie zapowiadały doświadczenia Jezusa. W rezultacie znał On zarówno naturę, jak i szczegóły tego, co miał przeżyć, a jednocześnie panował nad całym przebiegiem wydarzeń zgodnie z Pismem. Poddał się przepowiedzianemu ciągowi wydarzeń prowadzących do Jego ukrzyżowania. Skoro wiedział o wszystkim wcześniej, a mimo to dobrowolnie i z radością się poddał, wszystko to stanowi wymowne świadectwo miłości Jezusa do Ojca Niebieskiego oraz pełnego oddania się Bożej woli.

Apostoł Paweł przedstawia Jezusa jako naszego Najwyższego Kapłana, wskazując na kolejne wypełnienie proroctwa. Jan 19:23: „A gdy żołnierze ukrzyżowali Jezusa, wzięli szaty jego i podzielili na cztery części, każdemu żołnierzowi część, i zwierzchnią suknię. A ta suknia nie była szyta, ale od góry cała tkana”.

Ten szczegół można dostrzec w Inianej szacie Najwyższego Kapłana, która była tkana, a nie szyta. 2 Mojż. 39:27: „Zrobili też wzorzyście tkane **tuniki** z bisioru dla Aarona i dla jego synów”.

Len reprezentuje sprawiedliwość (Obj. 19:8) i był symbolem czystości składającego ofiary arcykapłana. Jezus Chrystus dosłownie wypełnia symbol arcykapłana, nosząc szaty ofiarne swojego kapłaństwa. W ten sposób Jezus wypełnia ten piękny obraz i pokazuje, że jest pozaobrazowym Wielkim Arcykapłanem, **naszym Arcykapłanem** i przykładem całkowitego poświęcenia się woli Jahwe.

Jakże jesteśmy wdzięczni za świadomość, że wiele aspektów życia naszego Pana zostało z góry zaplanowanych i przyczyni się do błogosławieństwa wszystkich rodzin ziemi.

^[1] Filip. 2:17 – „A gdyby nawet krew moja miała być wylana w ofiarniczej posłudze dla dobra waszej wiary, to będę się tylko cieszył,

dzieląc z wami wszystkimi moją radość” (BWP). „Ale gdyby nawet krew moja miała być dolana do ofiary i obrzędu ofiarnego wiary waszej, raduję się i cieszę razem z wami wszystkimi” (BW). „A jeśli nawet krew moja ma być wylana przy ofiarniczej posłudze około waszej wiary, cieszę się i dzielę radość z wami wszystkimi” (BT).

^[2] Jeden omer to dokładnie tyle, ile Izraelici zbierali manny każdego dnia, z wyjątkiem szóstego dnia, kiedy to zbierali dwa omery na dzień szósty i siódmy. Jezus utożsamiał się z niebiańską manną – chlebem z nieba – w Ewangelii Jana 6:51 i w ten sposób został przedstawiony w symbolu manny.